

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592499728/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

skulde gaae glip af det store, smukke Syn. »Saa kan De beskrive mig det,» sagde hun.

Hvorledes havde hun ment det? Mundlig eller skriftlig? Jeg forklarede det, som jeg helst vilde, og skrev:

»For det Første var der megen Trængsel trods Pladsens Storhed; man mener, at der var over 50,000 Mennesker tilstede. Men i en saadan Trængsel kan man netop være ene og tænke paa dem, som ikke turde komme med, og medens jeg stod nærved Ripetta og saae hen imod det mørke Bjerg, hvorfra nu saa Meget ventedes, sagde jeg til mig selv, at saadan, saa tæt foran mig, saa fuldstændig mørk, men maaskee saa fyldt med kommende Lys og Gnister, staaer Fremtiden – men lidet Haab er der om, at det instinctmæssige Behag, hvormed jeg venter paa, hvad i næste Øieblik skal skee paa Bjerget, ogsaa skal have Ret overfor Fremtiden. Dog Et veed jeg: Der er Ild i Mørket.

Da faldt pludselig Skud, og i næste Øieblik hævede sig majestætisk den store Blomsterbouquet eller det store Ildspringvand eller det store Ildneg, *la Girandola*. Saadan har en Skikkelse hævet sig for mig. Saadan opgik, da der var dunkelt i og om mig, en rig, fin, yndefuld Natur for mig og kastede Dagglands ind i min Sjæl og paa alle Gjenstande rundt omkring mig; men helt forskjellig fra dette »Kunstværk«, der snart er slukt, besidder den Unævnte en hemmelighedsfuld Magt til at virke paa Sjælen, saa at den føler, at over det Væsenlige af Hende har Tiden ingen Magt, og ved denne Følelse faaer Sjælen Tro paa sin egen Uendelighed.

Saa blev der et kort Mørke, og under hvislende Larm voxede en stor og høj Bygning frem paa Bjerget. Den var af mangefarvet Ild. Dens nedre Del syntes gothisk med Taarne ved Indgangen; dens øvre Del viste to Fløie med græske Tempelfacader forbundne ved et italiensk Palads næsten som *Famese*. Jeg gjenkjendte Slottet; det var et af dem, jeg har bygget i Luften. Indenfor dets Vinduer og gennem-sigtige Mure saae jeg Skikkelser, mine egne Dromme, flygtug-dristige Tanker, jeg havde havt, men altid maattet slippe i næste Secund, ja i samme Secund som de bleve til: nu stode de her og havde Skikkelse, og Portalen stod aaben, det lyste som af utallige tjenende Aander, der bare Fakler – hvad var til Hinder for, at Aladdin sendte den stærkeste af dem til Vezirens Palads og lod Gulnare hente? – slet intet Andet end, at medens Aladdin spurgte, om han ogsaa virkelig var Aladdin,